

“ELLA, LA DONA DELS CRESPELLS.”

La meua veu ressonava per tot el passadís.

- Ja sóc aquí!

Ella sortí de la cuina.

- Com estàs, reina?

Ella és una de les persones més dolces que conec. És tan dolça, tan dolça, que fa uns crespells boníssims, i jo crec que és perquè els posa un tros de la seva dolçor, i els fa amb un amor especial.

Als 76 anys, la meua padrina és una amiga que estim amb bogeria.

Les seves mans són com soques velles d'arbres que aguanten la seva família, i donen amor, tendresa i afecte.

Duu ulleres. Unes ulleres grosses, però que no amaguen la simpatia dels ulls. Uns ulls que, a pesar que siguin petits, han vist moltes coses i encara en veuran moltes més.

Li agrada anar a la perruqueria, li agrada cuidar-se un poc, i això la fa ser més maca del que és per naturalesa. Cada vegada que surt a passejar el vent li frega els cabells i la fa sentir lliure. No ha d'estar tot el dia tancada a casa, ha de sortir a fer una volta.

Li agraden els *sudokus*, sempre fa els que surten als diaris. No és gaire de llegir, però tot el que escriuen els seus néts s'ho llegeix amb gust.

És d'estatura mitjana, de complexió mitjana. Té els cabells obscurs, com el color dels ulls, i el del moble on té la televisió.

Normalment està contenta, i no atura de xerrar: sempre té algun tema per parlar. Cada cap de setmana va a missa, li agrada passar el temps pintant, i el que més bo fa, a part dels crespells, són els ciurons i les lleties.

Les mans de la padrina, les mateixes que donen tendresa, saben manejar l'agulla d'una manera magistral, com si d'una modista es tractés: “Corte y confección”, li deien abans.

Sempre es porta genial amb els néts, fa el millor per ells, i es que en té 9, que no són pocs. Tres que nomen Guillem, Aina, Marc, Amador, Joan, Neus i la petita Lluçia.

Quan m'espera per dinar, el meu cor experimenta una sensació de ser a casa, d'haver arribat a la llar. Mentre jo menj el que m'ha preparat, ella em parla de les seves coses, em demana per les meves... És una sensació agradable.

Perquè, encara que sembli mentida, ella també va ser jove fa temps, i el seu cos ha envellit, però dins, dins el seu cor, encara hi ha una joveneta que estima i vol viure. A vegades pens i m'adon de la quantitat de vegades que ha hagut de callar quan ha volgut cridar; la quantitat de vegades que ha obeït quan hauria preferit enviar-ho tot allà on no hi plou; totes les vegades que ha seguit cap a davant quan preferia deixar-ho tot enrere... i és llavors quan l'estim més.

L'estim tant que he d'anar a veure-la cada dia, per comprovar que està bé, que segueix feliç, que encara és aquella joveneta divertida i xerraire que s'amaga rere aquell cos de dona de 76 anys, i rere aquells ulls marrons, dolços com la mel... i com els crespells.

Neus Hernández Cabot
2n Batxillerat
IES Ses Estacions